

καὶ μάλλον ἀπὸ ἄλλων ἢ ἔσονται, μεταβαί-
 νοσιν ἐξ αὐτῶν μάλλον ἢ σαφές ἐστιν τὸ λε-
 γόμενον, διὰ πλείονα ῥηθῆναι λέγω γὰρ δια-
 λεκτικῶς τε καὶ ῥητορικῶς συλλογισμῶς ἔστι,
 ἀπὸ ὧν ἔσονται τῶν τοιούτων λέγόμενα οὕτως ὅτι εἴσονται οἱ
 κοινῇ ἀπὸ δικαίων, καὶ φιστικῶν, καὶ ἀπὸ
 πολιτικῶν, καὶ ἀπὸ πολλῶν διαφορῶν τῶν τού-
 τῶν εἶδει ἔστι, τὸ μάλλον καὶ ἢ πῶς τοιούτων· οὐδὲν
 γὰρ μάλλον ἐστὶν ἐν τούτοις συλλογισμοῖς, ἢ
 ἀνθυμιμα εἶπεν ἀπὸ δικαίων, ἢ φιστικῶν, ἢ
 ἀπὸ ὁποιοῦ· κἀκεῖνοι ταῦτα εἶδει διαφέ-
 ρει. ἴδια δὲ, ὅσα ἐκ τῶν ἀπὸ ἕκαστου εἶδος
 καὶ γένους προτάσεων ὄντων· ἔστι, ἀπὸ φιστικῶν
 εἰσὶ προτάσεις, ἃς ὧν οὐτὲ ἐνθυμιμα, οὐτε
 συλλογισμῶς ὄντι ἀπὸ τῶν ἠθικῶν καὶ ἀπὸ τού-
 των ἄλλων, ἐξ ὧν ἴσται ἀπὸ τῶν φιστικῶν ὁ-
 μοίως δὲ τῶν ἕκαστων πῶς τῶν. καὶ αἴτια μὲν
 οὐ ποιεῖται ἀπὸ οὐδὲν γένους ἐμφερῶς ἀπὸ οὐ-
 δὲν γὰρ ἐπιτακτικῶν ὄντων ταῦτα ἢ, ὅσα πῶς ἀ-
 βελτίως ἐκλέγηται τὰς προτάσεις, λήθη ποιη-
 σιας ἄλλου ὁρισμῶν τῆς διαλεκτικῆς καὶ
 ῥητορικῆς· ἀντὶ γὰρ ἐντύχη ἀρχαί, ἢ ἐπὶ δια-
 λεκτικῇ, οὐδὲ ῥητορικῇ, ἀλλ' ἐκείνῃ ἐστὶν ἢ
 ἔχει τὰς ἀρχαί. ἔστι δὲ τὰ πλείεστε τῶν ἐνθυ-
 μιματικῶν ἐν ταύτοις τῶν εἰδῶν λεγόμενα,
 τῶν καὶ μέγας καὶ ἰδίαν· ἐν δὲ τῶν κοινῶν, ἐ-
 λαττω καὶ ἀπὸ οὐ καὶ ἐν τοῖς ποτικῶν, καὶ
 ἐν ταῦτα διαμετέον τῶν ἐνθυμιματικῶν τὰ τε
 εἶδη καὶ τῶν τοιούτων, ἐξ ὧν ἀντιθέτων. λέγω
 δὲ, εἶδη μὲν, τὰς κατὰ ἕκαστον γένους ἰδίας
 προτάσεις· τοιούτων δὲ, τῶν κοινῶν ὁμοίως
 πῶντων. ὑπερτέρον οὐκ εἰπωμεν ἀπὸ τῶν εἰ-
 δῶν· ὑπερτέρον δὲ λάβωμεν τὰ γένη τῆς
 ῥητορικῆς, ὅπως διαλεόμενοι πῶς ὄντι, ἀπὸ
 τούτων χωρὶς λαμβάνωμεν τὰ στοιχεῖα καὶ
 τὰς προτάσεις.

Κεφάλαιον γ.

Εστι δὲ τῆς ῥητορικῆς εἶδη τέτρα τὸν ἀ-
 κροατικόν· τοσοῦτοι γὰρ καὶ οἱ ἀκροαταὶ ἢ
 λόγων ὑποφύρασιον ὄντες, σύγκειται μὲν γὰρ
 ἐκ τριῶν ὁ λόγος, ἐκ τε τῆς λέγοντος, καὶ ἀπὸ
 οὐ λέγει, καὶ πρὸς ὅν· καὶ τὸ τέλος πρὸς τῶ-
 τόν ὄντι, λέγω δὲ τὸν ἀκροατικόν. αἰσθητικὴ δὲ
 τὸν ἀκροατικόν, ἢ θεωρητικὴ ἔστι, ἢ κριτικῶν κριτικῶν
 δὲ ἢ τῶν γνηθιωμένων, ἢ τῶν μελλόντων ἔστι δὲ,
 ὁ μὲν ἀπὸ τῶν μελλόντων κρίνων, οἷον ἐκ-
 κλησιαστής· ὁ δὲ ἀπὸ τῶν γνηθιωμένων, οἷον
 θεωρῆς· ὅς τ' ἐξ ἀποφύρασιον ἀπὸ τῆς γένου τῶν
 λόγων τῶν ῥητορικῶν, συμβουλευτικῶν,

& qui magis ea attingunt quam par est, recedunt a se ipsis. Magis autem aperitur, quod dicitur, si id pluribus fuerit explicatum. Dico enim Dialecticos, & Rhetoricos syllogismos esse, de quibus locos dicimus. Atque hi sunt communiter de iustis, & naturalibus, & de ciuilibus & de multis differentibus specie, ut maioris, & minoris locus: nihil enim magis licebit ex hoc concludere syllogismo, vel enthymema dicere de iustis, quam naturalibus aut de quacunque re. Atque hæc specie differunt. Propria verò, quæcunque ex propositionibus vnicuique speciei, aut generi inñti sunt. ut de naturalibus sunt propositiones, ex quibus neque enthymema, neque syllogismus est de moralibus, & de his alia, ex quibus non erit de naturalibus. simi literque id se habet in omnibus. Atque illa quidem non efficiunt in aliquo genere prudentem: quia nullam certam materiam habent. Hæc verò quod quis meliora seligat ad propositiones conficiendas, clam efficit diuersam scientiam à Dialecticâ & Rhetoricâ. Nam si incidat in principia, non est Dialectica, neque Rhetorica, sed illa erit, cuius habet principia. Sunt autem plura enthymemata ex his formis ducta quæ singulares sunt, & propria: ex communibus verò pauciora. Ut igitur etiam in Topicis, sic his in libris distinguenda sunt enthymematū & formæ, & loci, ex quibus assumendum est. Voco autem formas vniuscuiusque generis proprias propositiones. At locos communes similiter omnium. Ac prius quidem explicemus formas. Sed prius assumamus genera Rhetoricæ, ut cum distinxerimus, quot sint, de his separatim assumamus elementa, & propositiones.

CAPVT III.

IAm verò Rhetoricæ sunt tres numero formæ. Totidem enim auditores sunt orationum. Etenim constat ex tribus oratione, tum ex eo, qui loquitur, tum ex eo de quo loquitur, tum ex eo, ad quem. Ac finis ad hunc refertur, id est ad auditorem. Necesse autem est auditorem aut auscultatorem esse, aut disceptatorem & quidem disceptatorem aut præteritorum, aut futurorum. Est verò qui futura disceptat, ut cæcio: qui præterita, iudex qui facultatē, auscultator. itaque ex necessitate sunt tria genera orationū oratoriarū, deliberatiuū,

ὁ δικαστής· ὁ δὲ ἀπὸ τῆς διανάμειος, οἷον ὁ συμβουλευτικῶν,